

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/142/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122211023
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Čisovský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:8122211023.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Čisovského a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Rastislava Pellu v spore žalobcu: LEDEKON s.r.o., so sídlom Horárska 27, 080 01 Prešov, IČO: 45369356, zastúpený Masnyk Legal s.r.o., so sídlom Ťahanovské riadky 25, 040 01 Košice - mestská časť Sever, IČO: 36668257, proti žalovanému v 1. rade: Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, 080 01 Prešov, IČO: 00327646, zastúpený JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, IČO: 35519193, v 2. rade: PREŠOV REAL, s.r.o., so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, IČO: 31722814, zastúpený Advokátska kancelária Bröstl & Čentík s.r.o., so sídlom Rázusova 1, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 50560611, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 23Cb/149/2022-349 zo dňa 14.02.2024, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 23Cb/149/2022-349 zo dňa 14.02.2024 v napadnutom II. a III. výroku.
- II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len súd alebo súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
 - I. Konanie v časti o určenie neúčinnosti dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu uzatvorenej medzi žalovaným 1/, žalovaným 2/ a spoločnosťou T & J Tennis club s.r.o. a úkonov z nej vyplývajúcich, o k r e m zápočtu pohľadávky Mesta Prešov voči spoločnosti T & J Tennis club s.r.o., vo výške 59.200 Eur s časťou pohľadávky T & J Tennis club s.r.o., voči Mestu Prešov vo výške 222.191,22 Eur obsiahnutej v článku II. bod 7. Dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia zo dňa 18.12.2019 uzatvorenej medzi T & J Tennis club s.r.o., Mestom Prešov a Prešov Real s.r.o. zastavuje.
 - II. Žalobu o určenie neúčinnosti zápočtu pohľadávky Mesta Prešov voči spoločnosti T & J Tennis club s.r.o., vo výške 59.200 Eur s časťou pohľadávky T & J Tennis club s.r.o., voči Mestu Prešov vo výške 222.191,22 Eur obsiahnutej v článku II. bod 7. Dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia zo dňa 18.12.2019 uzatvorenej medzi T & J Tennis club s.r.o., Mestom Prešov a Prešov Real s.r.o. voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ zamietá.
 - III. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania každý v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca po čiastočnom späťvzatí žiadal, aby súd určil neúčinnosť zápočtu pohľadávky mesta Prešov voči spoločnosti T & J Tennis club s.r.o., vo výške 59.200 eur s časťou pohľadávky T & J Tennis club s.r.o., voči mestu Prešov vo výške 222.191,22 eur obsiahnutej v článku

II. bod 7. Dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia zo dňa 18.12.2019 uzatvorenej medzi T & J Tennis club s.r.o., mestom Prešov a Prešov Real s.r.o.

3. Žalobu odôvodnil tým, že je spoločnosťou, ktorá poskytla spoločnosti T & J Tennis club s.r.o. pôžičku vo výške 200.000 eur, pričom záväzok povinného pôžičku spolu s príslušenstvom vrátiť žalobcovi, uznanie dlhu v plnom rozsahu a výslovný súhlas povinného s tým, aby notárska zápisnica bola vykonateľným exekučným titulom sú súčasťou notárskej zápisnice č. N106/2016, Nz 21419/2016, NCRIs 20262/2016 zo dňa 15.06.2016, v dôsledku čoho je notárska zápisnica vykonateľným exekučným titulom žalobcu. Na základe uvedeného je teda veriteľom povinného T & J Tennis club s.r.o. a disponuje vykonateľným exekučným titulom voči povinnému. Keďže povinný svoj dlh nesplnil, na základe poverenia na vykonanie exekúcie spisovej značky 29Ek/132/2017 zo dňa 18.10.2017 bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi JUDr. Dušanovi Kormaníkovi a začatá exekúcia.

3.1. Poukázal na to, že žalovaní sú zmluvnými stranami z nájomnej zmluvy č. 211600007 uzatvorenej medzi povinným (T & J Tennis club s.r.o.) v pozícii nájomcu a žalovaným v 1. rade ako vyhlasovateľom a zároveň vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom nájmu a žalovaným v 2. rade ako prenajímateľom. Uviedol, že v zmysle nájomnej zmluvy sa zaviazal povinný investovať do predmetu nájmu sumu 222.191,22 eur v rozsahu určenom v prílohe nájomnej zmluvy - „ investičný zámer - vecný, časový a finančný rozpis (areál tenisových kurtov, ulica A. X, B.) “ s tým, že zmluvné strany sa v nájomnej zmluve uzatvorenej na dobu určitú v trvaní 15 rokov dohodli na vzájomnom (budúcom) započítavaní vyčísleného nájomného a preinvestovaných finančných prostriedkov čím prenajímateľovi vznikne pohľadávka voči nájomcovi z titulu nájmu a nájomcovi vznikne pohľadávka voči prenajímateľovi z titulu nákladov na investíciu, pričom k zápočtu investícií s nájomným môže dôjsť až po ukončení jednotlivých ucelených častí čo bude doložené kolaudačným rozhodnutím, resp. preberacím protokolom v prípade stavebných úprav, ktoré nevyžadujú proces kolaudácie. Povinný v súlade s nájomnou zmluvou vykonal na predmete nájmu vo vlastníctve žalovaného v 1. rade investície v celkovej sume 222.191,22 eur a jednotlivé práce / rekonštrukcie boli odsúhlasené a prevzaté na základe protokolov podpísaných zo strany žalovaného v 1. rade, žalovaného v 2. rade a povinného. Žalobca poukázal na preberací protokol X/XXXX - C. dňa 09.11.2017 a preberací protokol 2/2018 zo dňa 15.11.2018 a odkázal na internetovú adresu. Žalobca ďalej uviedol, že nakoľko povinný nesplnil záväzok dobrovoľne voči žalobcovi dňa 15.11.2017 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie č.k. 202EX 50/17 - 12, ktoré povinný prevzal dňa 21.11.2017, kde bol vyzvaný, aby v lehote pätnástich dní dobrovoľne zaplatil pohľadávku vo výške istiny 200.000 eur s príslušenstvom. Zároveň bol upovedomený, že nemôže nakladať so svojím majetkom podľa § 61 ods.1 Exekučného poriadku. Povinný dlh neuhradil a žalobca poukázal na upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 15.11.2017 spolu s doručenkou a poverenie na vykonanie exekúcie zo dňa 18.10.2017. Ďalej uviedol, že v dôsledku toho, že povinný má so žalovaným uzatvorenú nájomnú zmluvu, na základe ktorej mala vzniknúť povinnému pohľadávka z titulu nákladov na investíciu zo dňa 15.11.2017 vydal súdny exekútor príkaz na začatie exekúcie č.k 202EX 50/17 - 16 zo dňa 15.11.2017, podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorým prikázal žalovaným nevyplatiť povinnému pohľadávku vo výške 292.176,46 eur. Žalobca poukázal na príkaz na začatie exekúcie zo dňa 22.01.2018 pre žalovaného v 2. rade a zo dňa 15.11.2017 pre žalovaného v 1. rade. Uviedol, že súdny exekútor následne podľa § 107 ods. 1 Exekučného poriadku dňa 21.03.2019 vydal exekučný príkaz, ktorý bol doručený žalovanému v 1. rade do elektronickej schránky 24.03.2019 a žalovanému v 2. rade doručený do elektronickej schránky 25.03.2019. Následne bolo tiež vydané doplnenie exekučného príkazu, ktorým súdny exekútor prikázal žalovaným a prenajímateľovi, aby pohľadávky povinného uhradili na súdnym exekútorom uvedené č. účtu. Tiež opakovane upozornil súdny exekútor žalovaných, že nesmú uplatniť postup dohodnutý v nájomnej zmluve v článku 4 bod 4. 3, nakoľko by to bolo v rozpore s ustanovením § 109 Exekučného poriadku. Ďalej uviedol, že dňa 18.12.2019 bola medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade a povinným T & J Tennis club s.r.o. uzavretá dohoda o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu, v zmysle ktorej žalovaný v 1. rade ako vlastní nehnuteľnosti prebral investície vykonané povinným ako technické zhodnotenie svojho majetku a v dôsledku toho mu vzniká záväzok vo výške 222.191,22 eur z titulu nákladov vynaložených na zrealizované investície na predmete nájmu a tiež v zmysle tejto dohody došlo k dohode o vzájomnom započítaní vyššie uvedenej pohľadávky povinného s časťou pohľadávky žalovaného v 1. rade voči povinnému z titulu nájomného vo výške 59.200 eur, ktorá predstavuje nájomné za 4 roky užívania predmetu nájmu. Žalobca uviedol, že táto dohoda je vykonaná v rozpore s ustanoveniami právneho poriadku predovšetkým s ustanovením § 61d Exekučného poriadku, pretože k nemu došlo v čase po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ako aj po doručení príkazu na začatie

exekúcie po doručení exekučných príkazov, ako aj ich doplnenie. Uviedol, že žalovaní v 1. a 2. rade neboli oprávnení disponovať majetkom povinného teda pohľadávkou, ktorú exekútor prikázal uhradiť žalobcovi.

3.2. Nakoniec žalobca uviedol, že postúpenie záväzku vyplývajúceho z vykonaných investícií o predmete nájmu zo žalovaného v 2. rade na žalovaného v 1. rade a následne započítanie s časťou nájomného sú úkonmi, ktorými došlo k zmenšeniu majetku povinného v zmysle vyššie citovaných ustanovení exekučného poriadku a sú voči žalobcovi v pozícii oprávneného neúčinné.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu v priebehu konania) zistil skutkový stav, podľa ktorého:

4.1. Dňa 15.06.2016 uzavrel žalobca ako veriteľ so spoločnosťou T & J Tennis club s.r.o. ako dlžníkom Zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 200.000 eur. Vychádzajúc z notárskej zápisnice č. N 106/2016, Nz 21419/2016, NCRIs 22 062/2016 zo dňa 15.06.2016 sa pred notárku dostavil D. E. ako konateľ spoločnosti T & J Tennis club s.r.o. a po vyhlásení, že je spôsobilý na právne úkony realizoval vyhlásenia o uznaní záväzku a právny záväzok osoby povinnej voči osobe oprávnenej podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). V tomto smere súd prvej inštancie uzavrel, že notárska zápisnica bola vykonateľným exekučným titulom.

4.2. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že povinná svoj dlh voči žalobcovi nespĺnila, preto žalobca na základe vykonateľného titulu podal návrh na začatie exekúcie a na základe poverenia na vykonanie exekúcie, sp. zn. 29Ek/132/2017 zo dňa 18.10.2017 vydaného Okresným súdom Banská Bystrica súdnemu exekútorovi JUDr. Dušanovi Kormaníkovi, so sídlom Námestie generála Štefánika 529/4, 064 01 Stará Ľubovňa, bola začatá exekúcia.

Dňa 15.11.2017 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie č. k. 202Ex/50/2017-12, ktoré povinná prevzala dňa 21.11.2017. Týmto upovedomením bola povinná v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 Exekučného poriadku vyzvaná, aby v lehote do 15 dní od doručenia tohto upovedomenia dobrovoľne zaplatila pohľadávku vo výške istiny 200.000 eur s príslušenstvom. Zároveň bola týmto upovedomením povinná upovedomená o tom, že nemôže nakladať so svojim majetkom, podľa ustanovenia § 61d Exekučného poriadku. Povinná žalobcovi dlh neuhradila.

Dňa 15.11.2017 vydal súdny exekútor príkaz na začatie exekúcie, č. k. 202 Ex 50/17-16, podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého prikázal žalovanému v 1. rade nevyplatiť povinnému pohľadávku vo výške 292.176,76 eur a to až do vydania exekučného príkazu podľa § 107 Exekučného poriadku. Príkaz na začatie exekúcie bol doručený žalovanému v 1. rade dňa 16.01.2017.

Exekučný príkaz podľa § 107 ods. 1 Exekučného poriadku voči žalovanému v 1. rade vydal súdny exekútor dňa 21.03.2019 a to tak, že prikázal dlžníkovi povinného označenému ako - Mestský úrad Prešov, Hlavná 73, Prešov, IČO:00327646, aby po doručení tohto exekučného príkazu vyplatil pohľadávky povinného aj po častiach do výšky spolu v sume 397.739,07 eur na účet súdneho exekútora. Tento exekučný príkaz bol doručený žalovanému v 1. rade dňa 03.04.2019.

Následne súdny exekútor vydal aj doplnenie exekučného príkazu č.k. 202EX 50/17 - 177 dňa 04.09.2019, ktoré bolo doručené žalovanému v 1. rade 06.09.2019, kde už podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Exekučného poriadku vymáhal pohľadávku oprávneného v sume 430.808,31 eur a označil dlžníka povinného mesto Prešov (nie Mestský úrad Prešov).

Dňa 22.01.2018 súdny exekútor vydal ďalší príkaz na začatie exekúcie č.k. 202EX 50/17 - 51 podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého prikázal žalovanému v 2. rade, aby po doručení tohto príkazu nevyplatil povinnému pohľadávku vo výške 313.976,97 eur, a to až do vydania exekučného príkazu podľa ustanovenia § 107 Exekučného poriadku. Podľa podacieho hárku uvedené bolo doručované žalovanému v 2. rade dňa 22.01.2018.

Exekučný príkaz podľa § 107 ods. 1 Exekučného poriadku žalovanému v 2. rade bol súdnym exekútorom vydaný dňa 21.03.2019, s tým, že žalovanému v 2. rade bolo súdnym exekútorom prikázané, aby po doručení tohto exekučného príkazu vyplatil pohľadávky povinného (aj po častiach) do výšky 397.739,07 eur na účet súdneho exekútora, pričom príkaz bol doručený žalovanému v 2. rade dňa 25.03.2019. Aj v tomto prípade, bolo vydané doplnenie exekučného príkazu č. k. 202EX 50/17 - 178 dňa 04.09.2019, ktoré bolo žalovanému v 2. rade doručené dňa 06.09.2019 kde už bola uvedená výška pohľadávky oprávneného 430.808,31 eur.

4.3. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v 1. rade bol zmluvnou stranou nájomnej zmluvy, uzatvorenej medzi povinnou (T&J Tennis club s.r.o.) v pozícii nájomcu, žalovaným v 1. rade ako vyhlasovateľom, resp. vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom nájmu a žalovaným v 2. rade spoločnosťou ako prenajímateľom, pričom predmetom nájomnej zmluvy boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného v 1. rade, ktoré povinná - T & J Tennis club s.r.o. na základe nájomnej zmluvy užívala. Povinná - T & J Tennis club s.r.o. sa v nájomnej zmluve zároveň zaviazala investovať do predmetu nájmu sumu vo výške 222.191,22 eur v rozsahu určenom v prílohe nájomnej zmluvy - „Investičný zámer - vecný, časový a finančný rozpis (areál tenisových kurtov, ul. Nábřežná 5, Prešov).“ V ďalšom súd prvej inštancie citoval z tejto nájomnej zmluvy článok I. bod 1.2, článok IV. bod 4.1., bod 4.2.2., bod 4.3., bod 4.4., článok V. bod 5.1., bod 5.2., bod 5.3., bod 5.4.

4.4. Súčasne súd prvej inštancie zistil, že dňa 18.12.2019 bola medzi žalovanými v 1. a 2. rade a povinným T & J Tennis club s.r.o. uzatvorená Dohoda o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu podľa žalobného návrhu odporovateľný právny úkon respektíve ako úkon, ktorým mal byť žalobca ako veriteľ ukrátený.

Podľa dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu jej preambuly nadväzovala na platnú a účinnú nájomnú zmluvu uzatvorenú dňa 11.01.2016 s tým, že v zmysle tejto nájomnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli na vzájomnom započítavaní vyčísleného nájomného a preinvestovaných finančných prostriedkov, pričom k zápočtu mohlo dôjsť až po ukončení jednotlivých ucelených častí, čo bude doložené kolaudačným rozhodnutím, respektíve preberacím protokolom v prípade stavebných úprav, ktoré nevyžadujú proces kolaudácie.

Podľa článku II. ku dňu podpisu tejto dohody, nájomca investoval v zmysle nájomnej zmluvy do predmetu nájmu sumu 225.292,96 eur na základe súhlasu vlastníka zo dňa 23.02.2016, pričom investície boli prevzaté preberacími protokolmi zo dňa 09.11.2017 a 15.11.2018. Zmluvné strany sa dohodli, že vzhľadom na skutočnosť, že investíciami realizovanými v zmysle bodu 1 došlo k technickému zhodnoteniu predmetu nájmu ako majetku vlastníka, vlastník tieto investície prebral do svojho majetku a v dôsledku toho mu vznikol záväzok uhradiť nájomcovi náklady na preukázané zrealizované investície na predmete nájmu vo výške 222.191,22 eur a nájomcovi vznikla z tohto titulu pohľadávka voči vlastníkovi. Na uvedené nadväzuje bod 4 s tým, že prenajímateľ touto zmluvou bezodplatne postúpil vlastníkovi pohľadávku voči nájomcovi z titulu nájomného za uplynulú dobu nájmu splatného v zmysle nájomnej zmluvy k 20.12.2016, k 20.12.2017, 20.12.2018 a 20.12.2019 spolu 59.200 eur. Taktiež touto zmluvou prenajímateľ bezodplatne postúpil vlastníkovi všetky budúce pohľadávky voči nájomcovi, ktoré vzniknú z titulu nájomného. K tomu nadväzuje bod 7, že vlastník ako nový veriteľ pohľadávky špecifikovanej v bode 4 t.j. nájomného a nájomca ako dlžník sa dohodli na započítaní tejto pohľadávky s časťou pohľadávky nájomcu voči vlastníkovi špecifikovanej v bode 3 tohto článku vo výške 59.200 eur a ďalej vlastník ako budúci veriteľ budúcich pohľadávok a nájomca sa dohodli, že okamihom splatnosti každej z týchto pohľadávok v zmysle nájomnej zmluvy sa tieto po zvyšnú dobu nájmu budú jednotlivo započítavať s časťou pohľadávky nájomcu voči vlastníkovi až do zániku pohľadávky nájomcu voči vlastníkovi s tým, že tieto budúce započítania sa uskutočnia v okamihu stretu predmetných pohľadávok na základe tejto dohody.

5. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 61c ods. 1, 2, § 61d ods. 1, 2 Exekučného poriadku (EP), § 42a ods. 1, 2, § 42b ods. 1, 2, 4, § 580 OZ a žalobu zamietol.

5.1. Z hľadiska právneho posúdenia súd prvej inštancie uviedol, že predpokladmi odporovateľnosti právneho úkonu sú existencia právneho úkonu, ktorým sa uškracuje pohľadávka veriteľa, platnosť odporovateľného právneho úkonu, vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, ukrátenie veriteľa a úmysel ukrátiť veriteľa. Z uvedených hľadísk následne posudzoval zistený skutkový stav.

Uviedol, že žalobca disponuje vymáhateľnou pohľadávkou, pod ktorou sa rozumie pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať, pričom v danom prípade o tom svedčí aj vydané poverenie na vykonanie exekúcie s tým, že pohľadávka vyplýva zo zmluvy o pôžičke zo dňa 15.06.2016.

Ďalej uviedol, že ďalšou podmienkou aktívnej vecnej legitímácie je, že odporovateľným úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, čím sa uškracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky. V danom prípade súd poukázal na to, že v nájomnej zmluve okrem dojednaného „mechanizmu“ započítavania nájomného a preinvestovaných finančných prostriedkov do predmetu nájmu, nájomca prehlásil, že nájomné bude platiť riadne a včas a to do 20.12. každého roka v sume 14.800 eur. Riadne platenie nájomného ako také, nie je podľa súdu možné považovať za uškracovanie žalobcu, keďže na druhej

strane je tu ekvivalent užívania predmetu nájmu dlžníkom žalobcu spoločnosťou T& J Tennis club, s.r.o. v zmysle nájomnej zmluvy. Na tejto skutočnosti podľa súdu nič nemení ani to, že v zmysle výpisu zo živnostenského registra došlo k zrušeniu prevádzkarne T& J Tennis club, s.r.o. na adrese A. X, B. ku dňu 07.12.2018, nakoľko súd nemal preukázané, že by zo strany prenajímateľa došlo k odstúpeniu od zmluvy z týchto dôvodov. Naopak podľa odpovede Mestského úradu Prešov odstúpenie od nájomnej zmluvy bolo nájomcovi doručené až dňa 10.05.2022, pričom k dobrovoľnému odovzdaniu nehnuteľnosti nedošlo. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že podľa dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu, dlžník žalobcu T& J Tennis club, s.r.o. síce investoval v zmysle nájomnej zmluvy sumu 225.292,96 eur, ale započítacím úkonom, ktorého odporovateľnosť sa žalobca dovoláva, došlo k zaplateniu nájomného za roky 2016, 2017, 2018 a 2019 vo výške 4 krát 14.800 eur spolu 59.200 eur, pričom splatnosť nájomného bola dohodnutá ročne do 20.12. Pri podpise dohody, v rámci ktorej je započítací úkon (odporovaný) realizovaný dňa 18.12.2019, bolo dlžníkom žalobcu v tomto čase užívanie prenajatých nehnuteľností už konzumované a to za rok 2016, 2017, 2018, a aj za takmer celý rok 2019 a teda započítanie nájomného bolo vyvážené ekvivalentom užívania týchto nehnuteľností dlžníkom žalobcu, inak povedané išlo o „oneskorené“ zaplatenie (s ktorým ako so zmluvnou podmienkou však zmluva o nájme počítala) reálne poskytnutej protiváhy užívacieho práva prenajatých nehnuteľností. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že týmto úkonom nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka nakoľko na druhej strane mal k dispozícii užívanie predmetných nehnuteľností na výkon svojej podnikateľskej činnosti, respektíve v súlade s dojednaným účelom nájmu v nájomnej zmluve (realizácia činností spojených s účelom užívania areálu a to profesionálny tenis, rekreačný tenis pre širokú verejnosť, vrátane možnosti využitia zázemia pre športovcov, organizovanie turnajov pre profesionálnych športovcov, organizovanie športových, kultúrnych a spoločenských podujatí pre verejnosť, poskytovanie doplnkových služieb atď.). V neposlednom rade, logicky tieto nehnuteľnosti poslúžili dlžníkovi žalobcu aj na investovanie finančných prostriedkov z čoho napokon vznikol záväzok dlžníka žalobcu voči žalovanému v 1. rade, ktorý do tohto času nie je celý konzumovaný ich užívaním dlžníkom žalobcu, ako to vyplývalo z odpovede na žiadosť o poskytnutie súčinnosti s tým, že žalovaný v 1. rade ako vlastník odstúpil od nájomnej zmluvy a z doložených dokladov vyplýva záväzok žalovaného v 1. rade vo výške 148.191,22 eur ku dňu 31.12.2021.

V smere predpokladov odporovateľnosti vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd nakoniec uviedol, že odporovateľným je právny úkon dlžníka, ktorý urobil, v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, pričom v danej právnej veci sa žalobca k tomuto v žalobe ani vo svojich vyjadreniach osobitne nevyjadroval. Súd však poukázal na to, že k uzatvoreniu nájomnej zmluvy, kde bol „mechanizmus“ ako zmluvná podmienka o vzájomnom započítavaní dojednaný, došlo dňa 11.01.2016 a k poskytnutiu pôžičky žalobcom dlžníkovi spoločnosti T& J Tennis club, s.r.o. došlo až 15.06.2016, pričom k samotnému započítaciemu úkonu došlo na základe nájomnej zmluvy a preto je ťažké hovoriť o úmysle žalovaného v 1. rade smerujúcom k ukráteniu žalobcu. Súd zdôraznil, že neposudzoval úmysel žalovaného v 1. rade len z hľadiska samotného momentu kedy došlo k započítaniu pohľadávok medzi dlžníkom žalobcu a žalovaným v 1. rade, ale aj samotnú kauzu vzniku započítavaných pohľadávok, z čoho rovnako úmysel žalovaného v 1. rade v žiadnom prípade nevyplýva.

5.2. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd prvej inštancie uviedol, že po zmene žaloby žalobca za odporovaný právny úkon označil len zápočet pohľadávky mesta Prešov voči spoločnosti T & J Tennis club s.r.o., vo výške 59.200 eur s časťou pohľadávky T & J Tennis club s.r.o., voči mestu Prešov vo výške 222.191,22 eur. Uviedol, že pasívna legitímácia odporovacej žaloby je upravená v ustanovení § 42b ods. 2 a Občianskeho zákonníka s tým, že žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol urobený právny úkon. Pasívne vecne legitimovaná je tak zásadne osoba, ktorá získala odporovateľným právnym úkonom majetkový prospech. Po úprave žalobného petitu žalobcom nie je podľa súdu prvej inštancie zrejmý dopad tohto právneho úkonu na žalovaného v 2. rade a na druhej strane žaloba žalobcu postráda aj uvedenie skutočností, z ktorých by bolo možné odvodiť pasívnu legitímáciu žalovaného v 2. rade po čiastočnom späťvzatí žaloby. Z vykonaného dokazovania pre súd vyplývalo, že tento bol prenajímateľ, ktorému mal dlžník žalobcu uhrádzať nájomné a ktorý svoju pohľadávku postúpil žalovanému v 1. rade bezodplatne ako to vyplýva z článku II. bodu 4 dohody o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu. Súd preto pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietol.

5.3. Z hľadiska procesného súd prvej inštancie uviedol, že nevykonala dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi žalobcom spolu s vyjadrením žalobcu o predloženie dôkazov preukazujúcich

skutočnosti, ktoré boli uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania zo dňa 18.12.2023 nakoľko ide o skutočnosti, ktoré sú irelevantné k skutočnostiam vo veci samej a boli predložené zo strany žalobcu len z dôvodu dodatočného preukázania existencie skutočnosti, pre ktoré žiadal odročiť pojednávanie, ktoré bolo vytýčené dňa 21.11.2023.

Súd taktiež nevykonával dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi zo strany žalobcu spolu s podaním zo dňa 16.01.2024, ktoré boli súdu doručené 17.01.2024, čo bol totožný deň kedy bolo pojednávanie, vzhľadom na koncentráciu konania. Podanie žalobcu nebolo ani reakciou na nové, doposiaľ jemu neznáme skutočnosti (blanko zmenka zo dňa 15.06.2016, dohoda o vyplňovacom práve k blankozmenke zo dňa 15.06.2016, zmluva o prevode obchodného podielu zo dňa 27.03.2017, zmluva o budúcej zmluve zo dňa 05.05.2017, zmluva o uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 03.05.2017, znalecký posudok zo dňa 07.06.2021, doplnenie znaleckého posudku zo dňa 03.01.2023), ktoré by vyplynuli z vykonaného dokazovania; o obsahu žaloby a vyjadreniach strán sporu žalobca mal vedomosť, prostriedkami procesného útoku a ani prostriedkami procesnej obrany včas nereagoval. Žalobca ako strana sporu má podľa súdu povinnosť pri postupe v súlade so zásadou hospodárnosti označiť a predložiť dôkazy; súd ho na vyjadrenie vzhľadom na reakcie žalovaných vyzval, doručil mu vyjadrenia bol aj prednesený predbežný právny záver už na pojednávaní konanom dňa 12.09.2023. Pokiaľ však žalobca predkladal ďalšie dôkazy v menej ako 24 hodinovej lehote pre súd ako aj pre žalovaných pred pojednávaním, o ktorom vedel od 07.12.2023, prostriedky procesnej obrany nepoužil podľa súdu prvej inštancie včas.

6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP a úspešným žalovaným priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e) a h) CSP. Odvolateľ navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7.1. Žalobca v odvolaní z hľadiska právneho posúdenia namietal predovšetkým tú skutočnosť, že z napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé (a teda ani riadne preskúmateľné), aké podmienky odporovateľnosti v danom prípade neboli splnené.

Uviedol, že pokiaľ ide o splnenie podmienky odporovateľnosti ukrátenie veriteľa a úmysel ukrátiť veriteľa, tak má za to, že predloženými dôkazmi (najmä, no nielen vyššie uvedený znalecký posudok a jeho doplnenie v spojitosti s právoplatným rozsudkom súdu, ktorým bol štatutár spoločnosti T & J Tennis club s.r.o. odsúdený pre spáchanie trestného činu marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona) dostatočne preukazuje skutočnosť, že zo strany spoločnosti T & J Tennis club s.r.o. došlo k uprednostneniu iného jej veriteľa mesta Prešov, resp. spoločnosti PREŠOV REAL, s.r.o. Poukázal na to, že v čase uzatvorenia Dohody (december 2019) bola spoločnosť T & J Tennis club s.r.o. v úpadku, čo potvrdzuje znalecký posudok ako aj právoplatné rozhodnutie súdu. Podľa odvolateľa ak by zo strany T & J Tennis club s.r.o., resp. jeho štatutára neboli porušené ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v zákonom stanovenej lehote a na majetok spoločnosti by bol vyhlásený konkurz, mohlo dôjsť k uspokojeniu žalobcu, resp. za T & J Tennis club s.r.o. by nekonal štatutár ale správca konkurznej podstaty a k uzatvoreniu Dohody by nemuselo dôjsť. Napriek tomu, že T & J Tennis club s.r.o., resp. jeho štatutár vedeli, že sú v úpadku, vedeli, že majú viac ako jedného veriteľa, tak bez ohľadu na tieto skutočnosti fakticky uprednostnili iného svojho veriteľa mesto Prešov a pristúpilo k zápočtu. Zhoršenie pozície žalobcu ako oprávneného v exekučnom konaní teda jeho ukrátenie v dôsledku konania T & J Tennis club s.r.o. a žalovaných je podľa žalobcu zrejmé a preukázané.

Zároveň odvolateľ uviedol, že niet žiadnych pochybností ani o tom, že žalovaní vedeli o tom, že T & J Tennis club s.r.o. má aj iných veriteľov, okrem iného aj žalobcu. K započítaniu došlo po tom, čo exekútor doručil žalovaným upovedomenie o začatí exekúcie, exekučný príkaz, poučil ich o tom, že s pohľadávkou T & J Tennis club s.r.o. nemôžu nakladať, preto neobstojí tvrdenie, že žalovaní nemohli vedieť, že zápočtom môže dôjsť k ukráteniu iného veriteľa žalobcu. Súčasne uviedol, že dlžník vôbec nevykonával podnikateľskú činnosť, a preto sa z jeho strany nejedná o bežný úkon, pri ktorom Exekučný poriadok pojmovovo vyžaduje výkon podnikateľskej činnosti.

Nakoniec v tomto smere žalobca uviedol, že v danom prípade samotný zápočet nepredstavoval ani bežný úkon ani ekvivalentný úkon, pretože ním došlo k porušeniu zákona (Exekučný poriadok dokonca aj Trestného zákona), aj zmluvy (Nájomná zmluva – užívanie priestorov osobou odlišnou od osoby nájomcu). K zmenšeniu majetku dlžníka by podľa odvolateľa nedošlo len v prípade, že by T & J Tennis

club s.r.o. riadne užíval priestory, ktoré mal v nájme, vykonával by podnikateľskú činnosť a dosahoval by pri jej výkone zisky, z ktorých by eventuálne mohlo dôjsť k uspokojeniu pohľadávky veriteľa.

7.2. Odvolateľ mal tiež za to, že súd napadnutým rozsudkom (nevyporiadaním sa tvrdeniami a dôkazmi žalobcu, porušením princípu rovnosti zbraní, nenáležitým odôvodnením rozsudku, nesplnením podmienok pre uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že neprihliadol na dve zásadné podania žalobcu a v nich uvedené návrhy na doplnenie dokazovania, resp. žalobcom predložené dôkazy, a to podanie žalobcu zo dňa 18.12.2023 a podanie žalobcu zo dňa 16.01.2024.

V prípade podania zo dňa 18.12.2023 sa malo jednať o Správu kontrolóra mesta Prešov o nakladaní s majetkom mesta a link na záznam z rokovania zastupiteľstva mesta Prešov konaného dňa 13.12.2023, na ktorom sa k právnym sporom medzi mestom Prešov a spoločnosťou LEDEKON s.r.o. vyjadroval jednak kontrolór mesta Prešov, pracovníčka odboru majetku, ako aj samotný primátor mesta. V prípade podania zo 16.01.2024 sa malo jednať o dôkazy, ktoré mali preukazovať postavenie žalobcu ako veriteľa voči T & J Tennis club s.r.o.:

- Zmluva o prevode obchodného podielu v spoločnosti Twin – Win s.r.o. zo dňa 27.03.2017
- Zmluva o budúcej zmluve o prevode obchodného podielu v spoločnosti Twin – Win s.r.o. zo dňa 05.05.2017

- Zmluva o uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve – výzva zo dňa 3.5.2017

- Blankozmenka zo dňa 15.06.2016

- Dohoda o vyplňovacom práve k blankozmenke 15.06.2016

a tiež o dôkazy, týkajúce sa priamo samotnej odporovateľnosti úkonu zápočtu v Dohode:

- Znalecký posudok č. 30/2021 zo dňa 07.06.2021

- Doplnenie č. 1 znaleckého posudku zo dňa 03.01.2023

- Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn.: 6T/58/2020 zo dňa 22.02.2023

- Správa o výsledkoch kontrol vykonaných Útvorom hlavného kontrolóra mesta Prešov prednesená na zasadnutí Mestského zastupiteľstva mesta Prešov dňa 13.12.2023

- F. – záznam zo zasadnutia Mestského

- zastupiteľstva mesta Prešov – minutáž 3 h 36 minút a neskôr.

Uvedený postup súdu prvej inštancie mal napíňať odvolacie dôvody žalobcom vymedzené § 356 ods. 1 písm. b), d) a e) CSP.

8. K doručenému odvolaniu žalovaný v 1. rade uviedol, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, právny predpis správne interpretoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery.

Žalovaný v 1. rade považoval postup súdu prvej inštancie za procesne správny a v súlade s § 153 ods. 2 CSP, pretože navrhnuté dôkazy boli bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Konštatoval, že dôkazy, ktoré boli predložené spolu s podaniami zo dňa 18.12.2023 a 16.01.2024 mal žalobca k dispozícii resp. mu boli známe pri niektorých dôkazoch už pred podaním žaloby napr. blanko zmenka zo dňa 15.06.2016, Dohoda o vyplňovacom práve k blankozmenke zo dňa 15.06.2016, Zmluva o prevode obchodného podielu zo dňa 27.03.2017, Zmluva o budúcej zmluve zo dňa 05.05.2017, Zmluva o uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 03.05.2017, znalecký posudok zo dňa 07.06.2021, doplnenie znaleckého posudku zo dňa 03.01.2023. Žalobca v odvolaní neuvádza žiaden právne akceptovateľný dôvod, prečo tieto dôkazy nepredložil spolu so žalobou resp. po tom čo bolo pojednávanie odročené, ale ich predložil napr. deň pred pojednávaním (s podaním zo dňa 16.01.2024). K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu žalovaný v 1. rade poukázal na, podľa neho, správne závery súdu prvej inštancie.

8.1. Žalovaný v 2. rade uviedol, že považuje odvolanie v celom rozsahu za nedôvodné a rozsudok za vecne správny a navrhol, aby ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil.

Uviedol, že žalobca žiadne relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu k meritu tohto sporu v podaní z 18. decembra 2023 nepredložil a preto aj ním v tomto podaní označené dôkazy možno hodnotiť iba v kontexte preukázania tých skutkových tvrdení žalobcu, za účelom preukázania ktorých boli tieto dôkazy predložené. Súd prvej inštancie preto postupoval vecne správne, pokiaľ tieto dôkazy nevykonal, pretože nemajú význam pre predmet tohto sporu. K okolnostiam písomného podania žalobcu zo 16.01.2024 uviedol, že z tohto podania je evidentné, že všetky predmetné dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti

boli žalobcovi známe už minimálne jeden rok a viac pred pojednávaním (okrem linku na záznam zo zasadnutia mestského zastupiteľstva), a preto neexistuje objektívny dôvod, prečo neboli žalobcom uplatnené skôr (včas). Žalobca v odvolaní neuviedol jediný takýto relevantný dôvod jeho omeškaného predkladania dôkazov v podobe jeho podania zo 16. januára 2024.

Z hľadiska právneho posúdenie žalovaný v 2. rade uviedol, že v danom prípade vo vzťahu k povahe sporného započítania, ako ukracujúceho úkonu, absentuje subjektívna stránka v podobe úmyslu dlžníka a žalovaných ukraťiť žalobcu, pričom uvedené vyplýva z tých skutočností, že sporným započítaním boli započítané reálne existujúce pohľadávky na oboch stranách predmetného zápočtu vyplývajúce z nájomnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená skôr, než mala byť uzatvorená zmluva o pôžičke, z ktorej odvodzuje svoju pohľadávku voči dlžníkovi žalobca. Poukázal tiež na absenciu objektívnej stránky v podobe úbytku na majetku žalobcu kvôli nemožnosti uspokojenia jeho pohľadávky voči dlžníkovi a príčinnej súvislosti medzi prípadným ukrátením uspokojenia pohľadávky žalobcu a fraudóznym konaním dlžníka.

9. Žalobca v odvolacích replikách datovaných k 16.05.2024 a 13.06.2024 opakovane akcentoval na svoje právne posúdenia otázok tvoriacich predmet konania pri zdôraznení, že vo vzťahu k úmyslu ukraťiť veriteľa postačuje nepriamy úmysel, teda ak dlžník vedel, že svojim úkonom ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky, a pre prípad, že takýto následok reálne nastane, bol s tým uzrozumený. Mal za to, že súd prvej inštancie a žalovaní prehliadajú fakt, že k započítaniu došlo po doručení upovedomenia o začatí exekúcie oprávnenému, s čím Exekučný poriadok spája následky v podobe odporovateľnosti právneho úkonu. Uvedené podľa neho platí celkom bez ohľadu na to, či účastníci napádaného úkonu mali medzi sebou nejaké predchádzajúce súkromno-právne dohody. Rovnako zotrval i na napádaní postupu súdu prvej inštancie pri vyporiadaní sa s jeho podaniami zo dňa 18.12.2023 a 16.01.2024, ktorý považoval za porušenie jeho procesných práv.

Zároveň žalobca podal i podnet na preskúmanie funkčnej príslušnosti odvolacieho súdu, keď uviedol, že v zmysle § 471c CSP sa § 34 CSP uplatňuje len na konania začaté po 01.06.2023, nakoľko v ustanovení § 471c CSP absentuje úprava funkčnej príslušnosti súdu. Z uvedeného vyvodil, že v danom prípade sa jedná o obchodnoprávny spor začatý pred účinnosťou novely CSP, preto je na prejednanie veci príslušný Krajský súd v Prešove.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal otázkou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolacie dôvody uvádza dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b), t.j., že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. d), t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. e), t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a písm. h), t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o prípustné odvolacie dôvody, preto odvolací súd odvolanie meritórne prejednal.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP

ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, je daný vtedy, ak má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, predstavuje situáciu, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

16. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 CSP a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli a webovej stránke krajského súdu.

17. V odvolacom konaní odvolací súd posúdil relevantnosť žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, preskúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, vychádzajúc z ustáleného právneho názoru, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je vo výroku vecne správne. Odvolací súd si osvojil výstižné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalobcom v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené.

19. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu, odvolací súd uvádza:

19.1. Súčasťou podaní v rámci odvolacieho konania bol i podnet žalobcu na preskúmanie funkčnej príslušnosti odvolacieho súdu s tým, že podľa neho sa jedná o obchodnoprávny spor začatý pred účinnosťou novely CSP, preto je príslušný na prejednanie odvolania Krajský súd v Prešove a zároveň

žiadal, aby Krajský súd v Košiciach predložil vec Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie o príslušnosti odvolacieho súdu.

Pri posudzovaní otázky funkčnej príslušnosti vychádzal odvolací súd z nasledovnej relevantnej právnej úpravy:

Podľa § 22 CSP (Príslušnosť v obchodnoprávných sporoch), na konanie v obchodnoprávných sporoch sú príslušné

- a) Mestský súd Bratislava III pre obvod Krajského súdu v Bratislave,
- b) Mestský súd Košice pre obvod Krajského súdu v Košiciach,
- c) Okresný súd Banská Bystrica pre obvod Krajského súdu v Banskej Bystrici,
- d) Okresný súd Nitra pre obvod Krajského súdu v Nitre,
- e) Okresný súd Prešov pre obvod Krajského súdu v Prešove,
- f) Okresný súd Trenčín pre obvod Krajského súdu v Trenčíne,
- g) Okresný súd Trnava pre obvod Krajského súdu v Trnave,
- h) Okresný súd Žilina pre obvod Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 34 ods. 1 CSP (v znení účinnom od 1. júna 2023), ak odsek 2 neustanovuje inak, o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu rozhoduje krajský súd, v ktorého obvode má sídlo okresný súd, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Podľa § 34 ods. 2 CSP (v znení účinnom od 1. júna 2023), na konanie o odvolaní proti rozhodnutiu vydanému v konaní podľa

- a) § 22 písm. f) a h) a § 23 písm. f) a h) je príslušný Krajský súd v Banskej Bystrici,
- b) § 22 písm. d) a g) a § 23 písm. d) a g) je príslušný Krajský súd v Bratislave,
- c) § 22 písm. e) a § 23 písm. e) je príslušný Krajský súd v Košiciach.

Podľa § 40 CSP, súd aj bez námietky skúma vecnú príslušnosť, kauzálnu príslušnosť a funkčnú príslušnosť počas celého konania; kauzálnu príslušnosť v obchodnoprávných sporoch súd skúma iba do otvorenia pojednávania alebo predbežného prejednávania sporu (veta za bodkočiarkou v znení účinnom od 1. júla 2023).

Podľa § 470 ods. 1 CSP (v znení účinnom od 1. júla 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 471c CSP (v znení účinnom od 1. júna 2023), konania začaté a právoplatne neskončené do 31. mája 2023 sa dokončia na súdoch vecne a miestne príslušných podľa predpisov účinných do 31. mája 2023; to neplatí, ak podľa osobitného predpisu výkon súdnictva prechádza z vecne a miestne príslušného súdu na iný súd.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, odvolací súd uvádza, že prechodné ustanovenie § 471c CSP v účinnom znení k úpravám od 1. júna 2023, je výnimkou z princípu okamžitej aplikovateľnosti novej procesnoprávnej úpravy Civilného sporového poriadku a vzťahuje sa výlučne na konania začaté a právoplatne neskončené na súdoch vecne a miestne príslušných.

Príslušnosť súdu na konanie o odvolaní, t. j. na konanie v druhej inštancii, sa označuje ako funkčná príslušnosť; podľa § 34 CSP v znení účinnom do 31. mája 2023, o odvolaní rozhoduje krajský súd, ak tento zákon neustanovuje inak. V súlade s princípom okamžitej aplikovateľnosti je však potrebné aplikovať novú právnu úpravu funkčnej príslušnosti obsiahnutú v § 34 ods. 2 CSP.

Pokiaľ teda na konanie o odvolaní proti rozhodnutiu vydanému súdom prvej inštancie v konaní o obchodnoprávnom spore podľa predpisov účinných do 31. mája 2023 bol funkčne príslušný Krajský súd v Prešove, zatiaľ čo s účinnosťou od 1. júna 2023 je na konanie o odvolaní v zmysle § 34 ods. 2 písm. c) CSP funkčne príslušný Krajský súd v Košiciach a súčasne § 471c CSP ako intertemporálne ustanovenie explicitne neupravilo, že konanie o odvolaní začaté a právoplatne neskončené do 31. mája 2023 sa dokončí na súde funkčne príslušnom podľa predpisov účinných do 31. mája 2023, potom so zreteľom na princíp okamžitej aplikovateľnosti novej procesnej právnej úpravy, je od 1. júna 2023 na odvolacie konanie začaté a právoplatne neskončené do 31. mája 2023 funkčne príslušný krajský súd určený podľa úpravy CSP účinnej od 1. júna 2023, v danom prípade Krajský súd v Košiciach.

Za daného stavu, keď odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané súdom prvej inštancie 14.02.2024, teda po účinnosti novely CSP od 01.06.2023, je v zmysle citovaných zákonných ustanovení funkčne príslušným súdom na prejednanie odvolania Krajský súd v Košiciach, pričom neexistuje ani právny rámec, na základe ktorého by odvolací súd bol povinný vec na rozhodnutie o tejto príslušnosti predložiť najvyššiemu súdu.

19.2. Z hľadiska odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 ods. 1 písm. b), d) a e) CSP, ktoré mali spočívať v tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na, podľa žalobcu zásadné podania a v nich uvedené návrhy na doplnenie dokazovania, resp. predložené dôkazy a to

podania zo dňa 18.12.2023 a zo dňa 16.01.2024, odvolací súd najskôr všeobecne uvádza, že pre pojednávanie v sporovom konaní je charakteristické, že jeho priebeh je do značnej miery ovplyvnený princípom koncentrácie konania. To platí nielen pre zákonnú koncentráciu konania podľa § 154 CSP, ktorá generálne limituje uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ale aj pre sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 a § 167 ods. 3 a 4 CSP. Odhliadnuc od týchto ustanovení upravuje Civilný sporový poriadok v § 181 ods. 4 osobitné pravidlá pre sudcovskú koncentráciu konania, ktorá sa aplikuje na pojednávaní. Ak strany alebo ich zástupcovia nie sú schopní predniesť relevantné skutkové tvrdenia, prípadne označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, môže im súd určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Lehotu vymedzí spravidla v uznesení, ktorým pojednávanie odročí a môže ju aj primerane predĺžiť (§ 118 ods. 2 CSP).

Či súd v konkrétnom prípade umožní stranám dodatočné prednesenie skutkových tvrdení a označenie alebo predloženie dôkazov, bude vždy determinované okolnosťami ad hoc. Rozhodujúce je nielen správanie sa sporových strán a ich zástupcov, ale aj samotný predmet sporu, povaha uplatneného nároku, subjektívne a objektívne dôvody nesplnenia povinností včas a pod. Súd však musí mať vždy na zreteli skutočnosť, že primárnym účelom jeho činnosti je efektívny výkon spravodlivosti za podmienok vymedzených zákonom. Odmietnutie udelenia dodatočnej lehoty preto nesmie byť prejavom justičnej svojvôle a musí byť procesne opodstatnené, s čím sa súd vysporiada v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (§ 153 ods. 3 CSP).

Zároveň je potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 153 ods. 2 CSP nemusí súd v rámci sudcovskej koncentrácie konania prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Za daných okolností je rozhodujúcim kritériom prevencia zbytočných prieťahov a hospodárnosť sporového konania, ktoré má striktné kontradiktórny charakter, pri zachovaní princípu individuálnej zodpovednosti strán za konečný procesný výsledok. Prostriedky procesnej obrany a procesného útoku nie sú vo všeobecnosti uplatnené včas za predpokladu, že ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Rovnako, vzhľadom na žalobcom tvrdené nevykonanie dôkazov, je potrebné zdôrazniť, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP), ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov. Uvedené neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Platí preto najmä, že súd je povinný v odôvodnení rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) uviesť aj to, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne presvedčivo a výstižne uviedol skutkové i právne dôvody, ktoré ho viedli k danému rozhodnutiu. Uvedené odôvodnenie podľa názoru odvolacieho súdu možno jednoznačne považovať za dostatočné a to najmä v situácii, keď súd prvej inštancie mal podľa svojho názoru z vykonaného dokazovania za ustálené rozhodné skutočnosti. Takýto myšlienkový proces sudcu v danej veci zodpovedá ustanoveniu § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy. Samotná skutočnosť, že strana sporu nesúhlasí s takýmto postupom súdu spočívajúcim v hodnotení dôkazu, nie je dostatočným dôvodom pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP

V danom spore odvolací súd z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zistil, že tento sa procesne súladným spôsobom v intenciách § 153 ods. 3 CSP a § 191 ods. 1 CSP vysporiadal so skutočnosťou prečo na tieto prostriedky procesného útoku neprihliadol, resp. tieto dôkazy nevykonal a to v bodoch 108., 109. a 110. odôvodnenia, pričom tento postup je naviazaný na dostatočne zistený skutkový stav potrebný pre právny záver, ktorý súd prvej inštancie následne vyvodil. Vychádzajúc z vyššie uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol správny, neznemožňujúci realizáciu práv žalobcu ako strany sporu, preto ani nedošlo k naplneniu žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d) a e) CSP ako vád konania.

19.3. Pri posudzovaní odvolacieho dôvodu vymedzeného odvolateľom ako nesprávne právne posúdenie veci, vychádzal odvolací súd zo skutočnosti, že súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol, okrem iného, i pre absenciu úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ako i vedomosti druhej strany o tomto úmysle. Súd prvej inštancie v bode 120. svojho rozhodnutia správne zdefinoval inštitút a účel odporovacej žaloby a zároveň vymedzil i zákonné predpoklady, ktoré musia byť súčasne splnené ak má byť takejto žalobe vyhovené. V tomto smere odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že sa v danom prípade jedná o „špeciálnu“ odporovateľnosť podľa § 61d Exekučného poriadku, kde dôsledkom nakladania s majetkom v rozpore so zákazom nakladania s majetkom podliehajúcim exekúcií bez predchádzajúceho súhlasu exekútora je odporovateľnosť takeého úkonu a teda jeho neúčinnosť voči oprávnenému. Podľa odvolacieho súdu je tento stav len predpokladom preto, aby bol veriteľ oprávnený

podat žalobu podľa § 42a a nasl. OZ a len v prípade ak preukáže splnenie všetkých zákonných náležitostí odporovateľnosti, môže byť v konaní úspešný.

V uvedenom kurze preto súd prvej inštancie postupoval správne keď pristúpil k posudzovaniu týchto predpokladov odporovateľnosti a v rámci toho i úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ako i vedomosti druhej strany o tomto úmysle. Odvolací súd uvádza, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sú psychickým stavom, ktoré samy osebe nemôžu byť predmetom dokazovania, možno ich však vyvodiť zo skutočností, ktorými sa prejavuje vnútorné presvedčenie subjektu navonok. Je fakt, že priamo preukázaný úmysel a vedomosť druhej strany o tomto úmysle by mal súd jedine vtedy, ak by dlžník (v postavení svedka) na pojednávaní uviedol, že odporovateľný právny úkon uskutočnil v úmysle ukrátiť svojho veriteľa a že zároveň o tomto úmysle oboznámil druhú stranu, prípadne ak žalovaný v súdnom konaní uvedie, že o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa vedel. Avšak vzhľadom na charakter konania je zrejmé, že k takejto situácii môže dôjsť len výnimočne, prakticky vôbec. Odvolací súd uznáva, že preukázať priamy úmysel dlžníka a jeho samotnú existenciu je veľmi zriedkavé a náročné a preto ani nemá za to, aby sa na žalobcu kládli neprimerané (až nesplniteľné) požiadavky popierajúce zmysel ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka na to, aby mohol byť v spore úspešný.

Súčasne však odvolací súd zdôrazňuje, že pri skúmaní úmyslu je potrebné preukázať existenciu viacerých faktorov, ktoré naznačujú úmysel ukrátiť veriteľov, pričom samotná vedomosť o existencii iných veriteľov sama osebe nepostačuje na preukázanie vedomosti druhej strany o úmysle ukrátiť veriteľov, preto je nevyhnutné, aby pristúpili i ďalšie okolnosti nasvedčujúce vedomosť o ukrátení veriteľov.

Existenciu úmyslu dlžníka a vedomosť druhej strany o tomto úmysle alebo osoby, v prospech ktorej bol právny úkon urobený, je povinný preukázať žalobca. Vedomosť druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa je, tak ako už bolo uvedené vyššie, subjektívna kategória, ktorú nemožno priamo preukázať a možno o nej usudzovať iba z vonkajších okolností, v ktorých sa táto vedomosť mohla navonok prejavovať. Pri skúmaní právneho úkonu z hľadiska odporovateľnosti je potrebné na jednej strane chrániť tretiu osobu, ktorá právny úkon s dlžníkom uskutočnila a na druhej strane veriteľa dlžníka, pred takými úkonmi, ktoré ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Preto z prieskumu právnych úkonov je potrebné vylúčiť predovšetkým tie úkony, ktoré neukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa ako aj tie, ktoré zároveň neboli uskutočnené v úmysle jeho pohľadávku ukrátiť. Prieskum by sa mal preto obmedziť na neobvyklé úkony dlžníka.

Vychádzajúc z uvedených postulátov, má i odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu, dospel k správne právne posúdeniu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že jeho dlžník konal v úmysle ho ukrátiť a že žalovaný o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa vedel, pričom už táto skutočnosť je bez ďalšieho dôvodom na zamietnutie žaloby voči žalovanému v 1. rade. Odvolací súd v tomto smere akcentuje predovšetkým na tú skutočnosť, že medzi žalovaným v 1. rade a dlžníkom žalobcu spoločnosťou T & J Tennis club s.r.o. bola dňa 11.01.2016 uzavretá nájomná zmluva, kde v článku IV bola dohodnutá výška nájmu a spôsob úhrady, pričom v bode 4.3 sa zmluvné strany dohodli na vzájomnom započítavaní vyčísleného nájomného a preinvestovaných finančných prostriedkov s tým, že podľa bodu 4.4 až po ukončení investovania nájomcom a po započítaní celkovej investície s nájomným je nájomca povinný platiť nájom podľa podmienok stanovených v bode 4.2 článku IV. Až následne dňa 15.06.2016 bola medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom T & J Tennis club s.r.o. uzavretá Zmluva o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalobca dlžníkovi finančné prostriedky vo výške 200.000 eur. Je fakt, že vydaním poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 18.10.2017 na majetok dlžníka bola začatá exekúcia a po vydaní upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 15.11.2017 bolo dlžníkovi zakázané nakladať so svojim majetkom, ako aj to, že dňa 18.12.2019 bola medzi žalovanými v 1. a 2. rade a dlžníkom uzavretá Dohoda o prevzatí a vysporiadaní technického zhodnotenia predmetu nájmu (ďalej aj len Dohoda), avšak uvedené skutočnosti mali za následok len to, že žalobca ako veriteľ bol oprávnený podať odporovateľnú žalobu podľa § 61d Exekučného poriadku, s tým, že v konaní musel preukázať pre jej úspešnosť naplnenie všetkých predpokladov tak, ako to vyžaduje § 42a a nasl. OZ. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, hoci bola Dohoda uzavretá po začatí exekučného konania, nemožno túto hodnotiť ako neobvyklý úkon dlžníka s úmyslom ukrátiť veriteľa, nakoľko nadväzovala a napíňala práva a povinnosti medzi zmluvnými stranami, ktoré boli založené Nájomnou zmluvou zo dňa 11.01.2016 a ktorá nesúvisiaco predchádzala Zmluve o pôžičke, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a dlžníkom dňa 15.06.2016 bez toho, aby medzi nimi existoval zrejmy časový, či obsahový súvis. Rovnako nie nepodstatnou je i skutočnosť, že spôsob započítania v Dohode sa žiadnym spôsobom neodklonil od dojednania v Nájomnej zmluve a v zásade len dovŕšil spôsob vzájomného plnenia zmluvných strán bez prípadnej modifikácie, z ktorej by bolo možné vyvodiť ukracujúci úmysel.

19.4. Rovnako za správne považuje odvolací súd i rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, voči ktorému žalobu zamietol z dôvodov uvedených najmä v bode 130. odôvodnenia so záverom o nedostatku pasívnej legitímácie po čiastočnom späťvzatí žaloby a to i s poukazom na skutočnosť, že žalobca v odvolaní v zásade neuviedol dôvody, pre ktoré odvolanie smeruje i voči tomuto žalovanému.

20. Za daného stavu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie je nedôvodné, nakoľko procesný postup súdu prvej inštancie bol správny a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia s tým, že odvolací súd má súčasne za to, že súd prvej inštancie formuloval svoje skutkové a právne závery, ktoré sú zrozumiteľné a pre rozhodnutie dostatočné. Napadnuté rozhodnutie nemožno považovať ani za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Navyše súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukazyval práve na tie zákonné a zmluvné ustanovenia, ktoré boli v prejednávacom prípade relevantné pre rozhodnutie, pričom naplnenie odvolacích dôvodov žalobca nepreukázal, preto podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa ust. § 77 (ust. § 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa ust. § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa ust. § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).